



העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תד' אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03-243386. תאריך: 136 • מען מברקי: "עולמפרם" • מודפס ב"הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רחוב בני אבינודר • הפצה: "גד" בע"מ • גלוסות: "צינקוגרפיה כספי" בע"מ • העורך הראשי: אורי אכנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

קיא קי

בשנה אחרי מלחמת יום הכיפורים, בתקופה שבה כל מי שהיתה לו נגיעה ל"מיסד הביטחוני או לצה"ל הוקע כאחראי למחדל, היתה לי שיחה ארוכה עם עיתונאי בריטי ידוע, שביקר אז בארץ. בעוד שמיספר האחראים למחדל היה או כמיספר הישראליים שחיפשו אחראי, היתה לאותו עיתונאי תשובה מעניינת לשאלה מיהו האחראי האמיתי על המחדל. היה מעניין לשמוע דיעה של אדם שהיה מחוץ לעניינים, והיה לי דבר שלא היה



האזרה הישן בסוכת המישמר מתי וותר לשוטרים להפריע ?

אף לאחד מאיתנו: פרספקטיבה של מרחק. לדיברי אותו עיתונאי, האשמים העיקריים במחדל הם דווקא העיתונאים. במשך שנים רבות ראו הכתבים והפרשנים היצבאיים שלכם, וכל העיתונאים שעסקו ב"ענייני ביטחון, לא תפקידם העיקרי בליקוי ישבניהם" של הגנרלים שלכם. כל צעד שעשו הגנרלים הוכר מייד כמעשה הגבורה. כל מילה שהם אמרו היתה תגלית צבאית או פוליטית. שלפני האמת שלה איש לא יכול לעמוד. הם היו סופרמנים, ולא יכולו

Ass-Licking

הזה היתה מסיבה אחרת. פירטתי בפני הכר גם את ההוצאות על אותה מסיבה.



כהיותו מצוייר במידע של שלישי של שר הביטחון ושלי, עמדו לפני הכר שתי אפשרויות: האפשרות של לפני מילחמת יום הכיפורים והאפשרות של אחרי ריימלחמת יום הכיפורים.

הוא יכול היה לחפש אנשים שהיו במסיבה, לפנות לבתי המלון באילת, לארקיע ולאמרגן של הגנש החיור. זו עבודה קשה אך עבודה עיתונאית.

הוא יכול היה גם למצוא את הדרך הקלה: לפנות לדובר צה"ל, לקבל את הגירסה של צה"ל ושר הביטחון.

הכר בחר, כמובן, בשנייה. כשהוא מסת' תר תחת "שיחות בלתי רישיות ושלא ל" פירסום" שיחות שאותן ערך עם דובר צה"ל, תחילתו יואל בן פורת, בישר הכר לקוראי ידיעות אחרונות: "לא הוכן קייט רינג עבור המסיבה מבחוץ! לא הוטסו אורחים במטוסי ארקיע, ולא שוכנו בבתי מלון באילת. מי שטס בארקיע למסיבה באיזור אילת עשה זאת על חשבונה ומי שביקש ללון בבית מלון באילת שילם בעד תענוג זה במיטב כספו. ההוצאה העיקרית באותה מסיבה היתה על שכרה של חבורת הגנש החיור."

בה שתיארה את לילותיהם של הממתנים ליד השגרירות האמריקאית לקבלת אש"ר. כמו בכתיבות רבות בשבועון זה, גם הפעם היה סיפור מאחרי הסיפור שהופיע. כדי להביא את התמונות המאפיינות ב"ר תר, בילה צלם-המערכת פטר פן שלושה לילות ארוכים בחברת הממתנים בפתח השגרירות, כשליל-העבודה שלו מתחיל בשעה 2 לפנות-בוקר.

עוד לפני שלתחיל בצילומיו, פנה פן לניספת-העיתונות של השגרירות האמריקאית, ג'ו ווגל, קיבל ממנו, חומר-רקע ורשות לצלם בסביבות השגרירות ככל העולה על רוחו.

ביום השישי לפני שבוע, בשעה 2 לפנות-בוקר, הגיע פן לשגרירות ברחוב הירקון בתל-אביב, והחל מצלם. הוא הבחין בארבעה שוטרים-למוספים, סטודנטים השייכים לאחת משלל המיסגרות החדשות שהמציאה המישטרה בשנה האחרונה.

כשהחל פן בצילומיו הוא הבחין באדם מן הממתנים לאשרה, הישן בבוטקה" ה" מיועדת לשוטרים, בעוד השוטרים עצמם יושבים על המידרכה. כאשר רצה לצלם זאת, הפריעו לו השוטרים. הם לא רצו להנציח את העובדה שהם עזבו את מישמר-תם ולא נמצאו במקום המיועד להם. כשצילם פן את הישן בכליזאת, דרשו ממנו הארבעה את הפילם. דרישה זו



כתב הכר ושלישי תהיכה כמה עלה הגנש החיור ?

בשמעת יותר ויותר משוטרים שונים, לגבי צלמים. זיהי המצאה ישראלית טהורה, משוללת כל סמכות חוקית ובוודאי שאינה קיימת בשום מדינה דמוקרטית.

פן סיבר, השוטרים-הסטודנטים הורו לו להמתין עד שתגיע ניידת. הוא המתין משך חצי שעה אך הניידת לא הגיעה. פן נסע ביומנתו לתחנת-המישטרה בדיונגוף, סיפר ליומנאי את שאירע ונשלח על-ידו למיפק-דה המייוחדת של השוטרים-הסטודנטים, ב" תחנת-הרכבת בתל-אביב. כשיצא ממישטר-רת דיונגוף, הוא פגש ברס"ר המישמרת, ששינה את הוראת היומנאי: "חזור לשגרירות והמתן לניידת", הורה זה לפן.

כשחזר פן לשגרירות והתנה את מכוני-תו לידה, מיהר אחד השוטרים-הסטודנטים והדביק דו"ח-חנייה על שימשת מכוניתו. מספר פן: "הזכרתי לשוטר ששמו, כפי שהיה חתום על הדו"ח, הוא שמ"מ (שוטר) מסוף מייחוד) מיספיר, שרק שעה קודם לכן הוא הירשה לי לחנות במקום, אבל כשביקשתי ממך את סרט-הצילום, לא נתת לי אותו" השיב לי השוטר בגיתון. כשי-ביקשתי מכל הארבעה את הפרטים שלהם, הם סירבו לתת לי אותם."

כשהגיעה הניידת המיוחדת, התיר הי שוטר שבתוכה לפן לעזוב את המקום. פן שלח מיכתב-תלונה לשר המישטרה שלמה הייל ולמפקד-ל רב-ניצב שאול רוזוליו. אולם אנו, במערכת, יודעים כבר את תוצאתיהן של תלונות מעין אלה. מישטר-המרצה לעצמה לענות עצירים, אינה פועלת מתלונותיו של עיתונאי על כך ש" שוטריה אינם מאפשרים לו לבצע עבודתו.

הכר היטעה את קוראיו טעות כפולה. הוא העלים מהם את הדבר — שאותו ידע ממני — כי המדובר בשתי מסיבות שונות, וכי מילתבו של שר הביטחון והשרי חזת הבלתי רישיות עם דובר צה"ל הן הטעייה בודן.

גם אם החליט הכר להתעלם מהפרדה זו, גם-אז היטעה את קוראיו, וזאת כדי למצוא תן בעיני שילטונות צה"ל, שמהם הוא ניזון במידע. פירוט ההוצאות, כפי שהוא רשם אותן, מצוץ מן האצבע. אילו טרח הכר לטלפן לאמרגן של הגנש החיור, היה שומע ממנו כי צה"ל לא הוציא אף פרוטה אחת על הופעת הגנש, שהיתה ב" מיסגרת ימיהמילואים של אותה להקה.

אך ההלכחה הניצחת לכך שיוספיכופורים מת, איננה בסילוף המגמתי של הכר. אלא דווקא בעובדות שלהן הוא מסכים. תוך שהוא נושא את דיגלו של דובר צה"ל ב" מיתקפה על העולם הזה איבד הכר, וכמוהו עיתונים אחרים שהתייחסו לכתבה, את קנה-המידה הנכון.

גם אילו היתה הגירסה הרישמית לגבי המסיבה נכונה, והיא אכן עלתה 24,000 לירות בלבד, גם אז השערוייה עצומה. לא הכר, ולא שום עיתונאי אחר, לא שאלו אות שאלה המתבקשת מאליה: ב" איזו זכות מרשה לעצמו מפקד חייליהאוויר לאשר מסיבת-פרידה של קצין שלו, העולה 24,000 לירות — משכורת שנתית של הרבה מישפחות בישראל? קל וחומר כשי-לוקחים בחשבון את הסכום האמיתי ש" בזובו.

אין ברירה אלא, להודות כי העיתונאי הבריטי צדק גם בנבואתו. מלחכה-הפינכה שמקרב העיתונאים-מטעם לקפו את ראשם בשנית, וחזרו לימים הטובים שלהם, כאילו לא אירע דבר ב"6 באוקטובר 1973.



יפרשי אחרת בשבוע שעבר הופיעה בהעולם הזה כת-